

J.B. MORRISON
Frank Derricks vakantie
om nooit te vergeten

Eerste druk juni 2016

Oorspronkelijke titel *Frank Derrick's Holiday of A Lifetime*

First published in 2015 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2015 by J.B. Morrison

The moral right of J.B. Morrison to be identified as the author of this work
has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and
Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Foto's omslag © Goodluz (man) en © Mervas (Baywatch Strandhuis)

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 3925 3

ISBN e-book 978 90 261 3926 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur
toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Proloog

Een man van tweeëntachtig met lang wit haar tot halverwege zijn rug, gekleed in een ruimvallende Desert Storm-camouflagebroek en een overhemd dat zelfs op een luchthaven waar de hele dag vluchten aankomen met vakantiegangers die terugkomen uit Hawaï en Acapulco, opviel door de bizar schreeuwende kleuren, liep naar de incheckbalies. In zijn ene hand droeg hij een grote koffer en in de andere een weekendtas, allebei met een patroon zoals een traploper in een provinciaals hotel. Hoewel de broek ontelbare zakken had, waren zijn paspoort en ticket tussen zijn tanden geklemd, zoals een hond met een krant.

Frank Derricks koffer was op de hele luchthaven de enige zonder wieltjes en hij struikelde de hele tijd over alle andere rolkoffertjes, als een voetganger die per ongeluk op de snelweg is beland. In de rij voor de incheckbalie kon Frank op adem komen. Het gevoel in zijn arm kwam terug en hij veegde het kwijl van zijn paspoort.

‘Goedemorgen, meneer.’ De vrouw achter de balie glimlachte naar hem. ‘Los Angeles?’

‘Ja.’ Frank gaf haar zijn paspoort en ticket en zij voerde informatie in op een computer.

‘Ik ga op bezoek bij mijn dochter,’ zei Frank, ‘en mijn kleindochter, om haar te helpen met de voorbereidingen voor de verzoening.’

‘Dat klinkt leuk,’ zei de vrouw, en ze vroeg Frank om zijn koffer op de band naast de balie te plaatsen. ‘Hebt u de koffer zelf ingepakt?’

Frank was te moe van het zeulen met de koffer om een onderhoudend en grappig antwoord te bedenken, dus zei hij alleen: ‘Ja.’

De vrouw deed een papieren label om het handvat, de band begon te lopen en de koffer verdween door een gordijn van rubber flappen, als een doodskest in een crematorium. Heel even hoopte Frank dat de koffer per abuis in een toestel naar Nieuw-Zeeland zou worden geladen of door de politie gecontroleerd tot ontploffing zou worden gebracht.

Het was bevrijdend om verlost te zijn van de zware bagage, niet alleen de koffer maar alles wat hij achterliet in zijn woning in Fullwind-on-Sea, waaronder de woning en het dorp zelf. Frank nam afscheid van de vrouw, bukte zich om zijn handbagage te pakken en liep weg in de richting van de paspoortcontrole, de vertrekhal en Amerika.

1

Halloween

Franks dochter Beth had hem eens verteld dat ze altijd bang was voor een onverwacht telefoontje dat zou beginnen met: ‘Spreek ik met de dochter van Francis Derrick?’ Hoewel de kans veel kleiner was dat het omgekeerde gebeurde, hoorde Frank aan de serieuze toon van Beths stem dat dit zo’n gevreesd telefoontje was.

‘Hoor eens, papa, ik wil niet dat je je zorgen gaat maken,’ zei ze, zodat Frank zich natuurlijk onmiddellijk zorgen begon te maken. ‘Het klink allemaal veel dramatischer dan het is. Misschien wil je toch even gaan zitten. Zit je nu?’ Hoe langer Beth erover deed om ter zake te komen, des te bezorgder Frank werd.

‘Ik zit,’ zei Frank. ‘Wat is er?’ Hij ging zitten.

Beth bleef even stil, bereidde zich voor om iets te gaan zeggen dat haar duidelijk moeite kostte.

‘Ik moet je twee dingen vertellen. Ik wou dat ik je kon laten kiezen wat je als eerste wil horen, het goede nieuws of

het slechte, maar ik ben bang dat het allebei slecht nieuws is. O god.' Beth haalde heel diep adem. 'Nu ben ik zo nerveus dat ik het je allebei niet meer durf te vertellen.'

'Beth,' zei Frank, die kalm en beheerst probeerde te klinken terwijl hij hevig in angst zat om zijn enige kind, zo ver bij hem vandaan aan de andere kant van de wereld, 'wat is er?'

'Jimmy is bij me weg en ze hebben een knobbeltje gevonden.'

Het was zo veel informatie die in zo'n kort en haast poëtisch zinnetje was gestopt dat Frank niet wist of hij Beth wel goed had verstaan. Toch wilde hij haar niet vragen het te herhalen. Hij zat maar hij had het gevoel dat hij stond. Hij had het gevoel dat de kamer bewoog en dat hij moest overgeven. Hij moest iets zeggen. Hij moest op z'n minst vragen wat voor soort gezwel het was en waar het zat. Toen Franks vrouw Sheila nog leefde, zorgde zij altijd voor Beth in medische noodgevallen – geschaafde knieën en de aftersun, thermometers en pleisters. Sheila wist waar zuring groeide als Beth in een bos brandnetels was gevallen en hoe ze een splinter moest verwijderen zonder dat Beth het merkte. Wat zou Sheila nu zeggen?

Terwijl Frank naar de juiste woorden zocht, overstelpte Beth hem met technische details, symptomen, vooruitzichten en Latijnse terminologie. Ze had het over de wonderen van de hedendaagse geneeskunde en de beste artsen ter wereld, over een vroege diagnose en naar verwachting volledig herstel en hoe anders het tegenwoordig allemaal was en dat ze godzijdank goed was verzekerd. Beth vertelde Frank dat ze ongeveer een maand nadat het knobbeltje uit haar borst was

weggehaald een paar weken zou worden bestraald om mogelijk achtergebleven kankercellen te vernietigen.

‘Bestraling?’ zei Frank. Het klonk zo heftig.

‘Het is gewoon röntgenstraling, pap,’ zei Beth. Ze bleef de ernst van de ziekte bagatelliseren, alsof Frank degene was die gerustgesteld moest worden. Ze vertelde hem liever dat het overlevingspercentage zo was gestegen dan dat het sterftecijfer was gedaald, over de borstbesparende operaties en dat de tumor kleiner was dan een *nickel*.

‘Hoe groot is een *nickel*?’ vroeg Frank.

‘Ongeveer even groot als een tienpence-munt. Geloof ik.’ Het gesprek nam een bizarre maar welkome wending: ze probeerden het formaat van diverse Britse en Amerikaanse munten te vergelijken. ‘De operatie is maandag,’ vertelde Beth.

Frank kon niet bedenken wanneer dat was. Hij wist niet meer welke dag het was. Hij probeerde ook het tijdsverschil in zijn berekening mee te nemen.

‘Overmorgen,’ zei Beth, die kennelijk aanvoelde dat Frank in de war was. ‘Ik was zo bang om het je te vertellen.’ Ze zweeg even. ‘Gaat het een beetje?’

‘Met mij? Maak je alsjeblieft geen zorgen over mij,’ zei Frank. ‘Hoe is het met jou, bedoel ik? Gaat het met jou een beetje?’

‘Afgezien van mijn verbroken huwelijk en de kanker?’ zei Beth, en toen verontschuldigde ze zich voor haar spottende toon en legde ze uit dat dat door haar dochter Laura kwam. ‘Ze voorkomt dat ik bij de pakken neerzit door over alles smakeloze grapjes te maken. Ze zeggen dat humor het beste medicijn is.’

Apekool, dacht Frank. Het is niet waar. Anderhalf jaar geleden, op zijn eenentachtigste verjaardag, was hij overreden door de melkboer. Die wagen reed niet harder dan zeven kilometer per uur, en hij was eronder gekomen, besmeurd met melk en eieren. Het had hilarisch moeten zijn. Maar dat hielp niet tegen de pijn. Alle andere dingen die Beth hem net had uitgelegd en die hij nu al was vergeten of niet had begrepen omdat ze het in het Latijn of het Amerikaans of medisch jargon had verteld – hij hoopte dat díé dingen het beste medicijn waren. Medicijnen waren het beste medicijn.

‘Hoe is het met Laura?’ vroeg hij.

‘Heel goed, papa. Ze heeft me enorm geholpen. Met beide dingen.’

‘Beide dingen?’

Frank was Jimmy alweer vergeten. Het was niet allebei slecht nieuws. In elk geval niet voor hem. Het was allebei geen goed nieuws, maar het een was duidelijk veel erger dan het ander.

Frank had Jimmy altijd graag gemogen. Hij was het eerste vriendje van zijn dochter dat hij leuk had gevonden. Totdat ze Jimmy leerde kennen, had Beth pogingen gedaan om het recordaantal foute vriendjes te verbeteren. Frank had zich afgevraagd of het een daad van verzet was tegen iets wat hij of Sheila had gedaan. Hadden ze haar te streng opgevoed? Was het hun schuld dat Beth in haar tienerjaren de ene egoïstische, onbeleefde, lompe, onverzorgde en onbezonnen jongen na de andere had versleten? Ze had verkering met dieven en racisten en twee drugsdealers op dezelfde manier waarop andere meisjes zich aangetrokken voelden tot blonde jongens of nerds. Vergeleken daarbij was Jimmy een com-

binatie van de Zeven Dwergen. Hij was charmant, behulpzaam, bescheiden en beleefd, consciëntieus, innemend en aardig. Hij was trouwer dan Lassie. Jimmy was een betere vader voor Laura geweest dan haar biologische vader, die er niet meer bij was geweest toen in het ziekenhuis de allereerste foto van Laura was gemaakt. Laura's vader had al voor de eerste echo de benen genomen. Frank had beloofd dat hij zijn naam nooit meer zou noemen, maar David was misschien wel Beths allerergste vriend geweest. In elk geval was hij de laatste.

Vijf jaar na Davids vertrek had Beth Jimmy mee naar huis genomen om hem aan haar ouders voor te stellen. In Franks ogen was hij de ideale schoonzoon en hij was dan ook opgelucht geweest. Jimmy had bloemen meegenomen voor Sheila en hij gaf Frank een fles wijn die er heel duur uitzag (de fles was stoffig). Bijna een jaar na Sheila's dood vroeg Jimmy of hij Frank onder vier ogen kon spreken. Hij sprak hem aan met 'sir' alsof ze in een film speelden en vroeg Frank om de hand van zijn dochter. Frank was dolblij en hij zei natuurlijk 'ja', waarna Beth en Laura, die luistervinkje hadden gespeeld op de gang, de woonkamer kwamen binnen gestormd. Jimmy, die zijn brood verdiende met het kopen en verkopen van wijn maar het spul zelden zelf dronk, trok een andere fles open die er even duur uitzag, en ze klonken op de toekomst van meneer en mevrouw Brooks. Beth zei dat Frank niet zijn dochter kwijtraakte, maar er een zoon bij kreeg. Het was geen moment bij Frank opgekomen, maar nadat Beth het had gezegd had Frank de gedachte omarmd.

Kort na de bruiloft kondigde Jimmy aan dat hij er genoeg van had om de hele tijd heen en weer te reizen naar Amerika

om zijn paspoort en visum gestempeld te krijgen. Hij verhuisde naar Los Angeles, samen met Beth en Laura, en Frank was opnieuw zijn dochter kwijt. Nu, tien jaar later, leek het erop dat hij haar voorgoed zou verliezen. En zijn zoon was hij ook kwijt.

Juist omdat Frank zo op zijn schoonzoon gesteld was, had Beth haar vader pas twee maanden na Jimmy's vertrek verteld dat ze het laatste jaar van hun huwelijk steeds verder van elkaar waren vervreemd. Soms, als Beth het gevoel had dat het nergens goed voor was als Frank iets wist, vertelde ze hem vervelende dingen helemaal niet. Ze had hem bijvoorbeeld niet verteld dat Jimmy's moeder was overleden, en ook niet dat Laura een keer was gearresteerd omdat ze alcohol had gedronken toen ze er nog veel te jong voor was. Ze wilde hem beschermen tegen dingen die hem niet rechtstreeks raakten en die hij nooit aan de weet zou komen als zij het hem niet vertelde. Ze had zelfs strijd geleverd met haar geweten voordat ze Frank had verteld dat ze kanker had. Kon ze een operatie en een maand radiotherapie ondergaan zonder het haar vader te vertellen? Kon ze met dat geheim rond blijven lopen, misschien niet zolang als ze zelf leefde, maar wel de rest van zijn leven?

Beth was van plan geweest om hem op een gegeven moment te vertellen dat Jimmy bij jaar weg was, maar hoe meer tijd er verstreek, des te lastiger het werd. Als ze het knobbel-tje niet had ontdekt, zou ze het Frank misschien nooit hebben verteld en had hij tot aan het eind van zijn dagen niet hoeven weten dat charmante, behulpzame, bescheiden en beleefde, consciëntieuze, innemende en aardige Jimmy, op wie hij zo gesteld was, niet meer bij haar woonde. Maar op

de een of andere manier leek de impact minder groot als er twee nare dingen tegelijk werden verteld.

‘Weet Jimmy het? Van je...’ Frank wilde het woord niet hardop zeggen. Met Sheila’s alzheimer was hij net zo terughoudend geweest; zelfs nu zei hij nog dat ze niet meer zichzelf was geweest, en praatte hij over haar vergeetachtigheid alsof ze alleen maar even terug hoefde te gaan naar de kamer waar ze alles was vergeten en zich dan alles weer zou herinneren.

‘Nee,’ zei Beth, ‘hij weet het niet.’ De kans leek Frank groot dat ze het Jimmy nooit zou vertellen.

‘Waar is hij nu?’ vroeg Frank.

‘Hij logeert bij zijn broer in Pasadena.’

‘Is dat ver?’

‘Een uurtje rijden.’

‘Aha.’

Frank was geen snars wijzer. Beth had het vaak over het drukke verkeer in Los Angeles. Hoe ver was een uurtje rijden? Vijf minuten lopen? Hij vond dat hij iets aan het gesprek moest bijdragen, in elk geval vragen behoorde te stellen, maar opnieuw wist hij zich geen raad.

‘Hoe gaat het met Laura?’ vroeg hij bij gebrek aan beter.

‘Prima,’ antwoordde Beth bij gebrek aan beter.

Op elk ander moment zou Frank er kapot van zijn geweest dat Jimmy zijn gezin in de steek had gelaten, maar op dit moment kon hij alleen maar aan zijn dochter denken. Ze wilde dat hij zou beloven dat hij zich geen zorgen zou maken en hing niet op voordat hij die belofte daadwerkelijk had gedaan. Frank beloofde het, maar wist dat het een betekenisloze belofte was. Hij maakte zich wél zorgen. Beth zei

tegen hem dat ze van hem hield en hing op. Toen ze had opgehangen, hield Frank de hoorn nog tegen zijn oor. Een seconde of twee was er niets, en toen hoorde hij het korte klikje van de verbroken verbinding, gevolgd door stilte en het knetteren van statische elektriciteit in de draden van Franks stokoude telefoon, die hij al zo lang had dat hij niet besepte dat hij British Telecom er nog steeds huur voor betaalde. Het plastic toestel van niet meer dan 30 pond had hem nu al meer dan 750 pond gekost. Er verstreek bijna een minuut voordat hij eindelijk neerlegde.